

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. София , 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на петнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

при участието на секретаря Валентина И. Колева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20201001002642 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 27.11.2020 г. на ответника Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД срещу решението от 28.10.2020 г. по т. д. № 265/2019 г. на Софийския градски съд, VI-8 състав, с което:

- ответникът е осъден да заплати на ищеца Гаранционен фонд на осн. чл. 520, ал. 1 КЗ сумата 254 350 лв., представляваща дължими вноски за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за м. ноември 2018 г., заедно със законната лихва за периода от 8.02.2019 г. до окончателното ѝ плащане, а на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 1 978,28 лв., представляваща законната лихва върху същата главница за периода 11.01.2019 г. – 7.02.2019 г., и
- ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 10 903,13 лв. – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че неправилно СГС е отхвърлил направеното от ответника възражение за прихващане с претендираните насрещни вземания по чл. 499, ал. 4 и 5 КЗ. Сочи се, че противно на приетото от съда не е елемент от фактическия състав на вземанията обстоятелството, че в хода на уреждане на претенцията е възникнал спор между ГФ и застрахователя. Твърди се, че този спор може да възникне и след уреждане на претенциите, тъй като узнаването на обстоятелството, че е платено обезщетение за чужд дълг, може да е станало след извършеното плащане от

застрахователя, още повече ако плащането е извършено чрез директно усвояване от НББАЗ на банковата гаранция на застрахователя. В тази хипотеза вземането на застрахователя срещу ГФ било кондикционно по чл. 59 ЗЗД, като разпоредбите на чл. 499, ал. 4 и 5 КЗ не въвеждали отстъпление от принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Поддържа се, че неправилно съдът е приел, че за ангажиране на отговорността на ГФ е необходимо съдебно прогласяване на нищожността на застрахователните договори, която нищожност можела да се установи и по настоящото дело. Твърди се, че неправилно е прието и, че застрахователният договор, сключен от името на „Емпен БГ“ ЕООД, чийто управител е починал преди сключване на договора, не е нищожен поради липса на съгласие, а е висящо недействителен по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, на който порок застрахователят не е легитимиран да се позовава. Сочи се, че със смъртта на едноличния собственик на капитала дружеството се прекратява на осн. чл. 157, ал. 1 ТЗ, а правомощията на евентуалния ликвидатор по чл. 268 ТЗ изключвали възможността за потвърждаване на сделката. Твърди се и, че неправилно съдът е приел, че останалите процесни застрахователни договори, за които е установена неавтентичност на подписите на застрахованите лица или техните представители, не са нищожни поради липса на съгласие, а висящо недействителни поради липса на представителна власт. Сочи се, че не се касаело за липса на представителна власт, тъй като това предполагало в договорите да са посочени имената на лицата, действали без представителна власт, докато в случая за автори на изявленията са посочени мнимо представляваните. Неправилно било прието за тези договори и, че е налице хипотезата на чл. 477, ал. 2 КЗ. Неправилно било позоваването и на решението по дело С-287/2016 г. на СЕС, което не било приложимо в настоящия казус. Не било взето предвид и, че застрахователните договори били сключени чрез застрахователен посредник, а не от застрахователя, като при предаване на полиците посредникът не е представил пълномощно за третите лица, сключили договорите. Твърди се, че съдът не се е произнесъл по възражението на ответника за нищожност на договори и поради липса на застрахователен интерес поради невъзможността да се установи каквато и да е връзка между застрахованото МПС и конкретното застраховано лице. Сочи се, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 293, ал. 4 ТЗ, която е неотнормисима към порока липса на съгласие.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият Гаранционен фонд – ищец по иска – в писмения отговор на процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество са **неоснователна.**

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от събраните доказателства се установява, че: **1)** ответникът ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е лицензиран застраховател, предлагащ задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, и като такъв е длъжен да прави вноски в Гаранционния фонд в размери, определени от Комисията по финансов надзор, съобразно чл. 520 КЗ; **2)** с решение № 1600-ГФ/20.12.2017 г. на КФН за 2018 г. е определен размер на вноската от 10 лв. за всяко застраховано МПС, която следва да се заплаща в срок до 10-то число на втория месец след месеца на сключване на застраховката; **3)** дължимите от ответника на ищеца такси по чл. 520 КЗ за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ **за м. ноември 2018 г.** са в размер на **254 350 лв.**; **4)** в периода 12.12.2014 г. – 4.10.2016 г. ответникът е сключил 42 бр. застрахователни договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ /подробно индивидуализирани в приложението към отговора на исковата молба и на молба от 24.07.2019 г. – л. 346 – 347 от делото на СГС/, които са регистрирани в базата данни на Информационния център към ГФ; **5)** във връзка с настъпили застрахователни събития в чужбина по посочените 42 бр. полици ответникът е заплатил застрахователни обезщетения в размер на 196 314,63 лв., както и 8 982,70 лв. – ДДС върху разходи и такси по обработка на щетите по чл. 82, ал. 2 ЗДДС, т.е. общо **205 297,33 лв.**; **6)** плащанията на обезщетенията са извършени в периода 27.08.2015 г. – 29.05.2017 г. чрез преводи към чуждестранни бюра и кореспонденти в Румъния, Италия и Унгария; **7)** с писмено изявление с вх. № 07-30-21-53/18/**10.01.2019 г.** /л. 32 – 39 от делото на СГС/ ответникът е заявил пред ищеца, че извършва прихващане между негово изискуемо задължение за такси по чл. 520 КЗ в размер на 254 350 лв. **за м. декември 2018 г.** и насрещни изискуеми вземания по чл. 499, ал. 5 КЗ в общ размер на 254 381,20 лв., от които: 23,84 лв. – некомпенсиран остатък от предходно изявление за прихващане от 10.12.2018 г. /относно вноски за м. ноември 2018 г./, 196 314,63 лв. – платени обезщетения по процесните 42 бр. полици, 47 126,38 лв. – лихви върху същите от деня на плащането им, 8 982,70 лв. – начислено ДДС върху направените разноски по същите щети, ведно със законната лихва върху ДДС в размер на 1 933,65 лв.; **8)** с отговора на исковата молба от 1.04.2019 г. ответникът е заявил възражение за съдебно прихващане между същите твърдени вземания по чл. 499, ал. 5 КЗ за същите 42 бр. полици и процесното вземане на ищеца за такси по чл. 520 ГПК **за м. ноември 2018 г.**, което ответникът не оспорва по размер и основание; и **9)** застрахователните премии по всички 42 бр. полици са платени и те са регистрирани от ответника в електронния регистър на Информационния център към Гаранционния фонд по чл. 292 КЗ /отм./ и чл. 571 КЗ.

Следователно, и пред двете инстанции съществуването на вземането на ищеца по чл. 520 ГПК е безспорно по основание и размер. Спорният въпрос по делото е дали съществуват претендираните от ответника насрещни вземания, предмет на заявеното му възражение за съдебно прихващане. По този въпрос въззивният съд намира следното:

1. Ответникът претендира, че всички 42 бр. процесни застрахователни договора са нищожни, поради което той е платил чужди задължения за обезщетение – на ищеца Гаранционен фонд,

който при липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ дължи обезщетенията на увредените лица съгласно чл. 288, ал. 1, т. 2, буква „а“ от КЗ от 2005 г. /отм./ и чл. 519, ал. 1, т. 1 от КЗ от 2016 г. Този довод е основан на твърденията, че застрахователните полици не са подписани от застрахованите лица, респ. от техните законни представители /за застрахованите търговски дружества/, като част от същите са подписани от неизвестни лица, а други въобще не са подписани, поради което били налице пороците „липса на съгласие“, както и „липса на застрахователен интерес“.

Според събраните доказателства, вкл. и от приетото заключение на съдебно-графологична експертиза, процесните 42 застрахователни полици се разделят на следните четири категории:

- **10 бр.** полици, които са подписани, но не от вписаните към датите на сключване управители на застрахованите дружества: **1)** полица № BG/30/****/26.05.2016 г. със застрахован „Емпен БГ“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Е. М. К., който е починал преди това – на 29.03.2015 г. /видно от служебната справка от НБД на л. 372 от делото на СГС/; **2)** полица № BG/30/****/9.12.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала И. М. И.; **3)** полица № BG/30/****/12.11.2015 г. със застрахован „Ауторо“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала А. Ф. П.; **4)** полица № BG/30/****/9.07.2015 г. със застрахован „Инматрикуларе“ ЕООД с управител И. К. Б.; **5)** полица № BG/30/****/2.11.2015 г. със застрахован „Копърка“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Ф. А. М.; **6)** полица № BG/30/****/19.01.2016 г. със застрахован „Ламав“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Ш. С. М.; **7)** полица № BG/30/****/28.03.2016 г. със застрахован „Пламинекс“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала И. П. И.; **8)** BG/30/****/4.10.2016 г. със застрахован „Аутогруп 2“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала А. Д.; **9)** полица № BG/****/2.07.2015 г. със застрахован „Л – Транс 2013“ ЕООД, с управител и едноличен собственик на капитала Г. А. Б.; **10)** полица № BG/****/12.08.2015 г. със застрахован „Авери 3“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Б. С. М.;
- **3 бр.** полици, които са подписани, но не от застрахованите физически лица: **1)** полица № BG/30/****/8.07.2015 г. със застрахован И. И. А.; **2)** полица № BG/30/****/2.07.2015 г. със застрахован Л. И. Ц.; **3)** полица № BG/30/****/6.07.2015 г. със застрахован В. З. В.;
- **8 бр.** полици, които не съдържат подпис за застрахованите физически лица: **1)** полица № BG/30/****/10.12.2014 г. със застрахован М. С. С.; **2)** полица № BG/30/****/7.02.2015 г. със застрахован И. И. Й.; **3)** полица № BG/30/****/2.12.2015 г. със застрахован С. И. И.; **4)** полица № BG/30/****/2.03.2016 г. със застрахован С. И. И.; **5)** полица № BG/30/****/25.11.2015 г. със застрахован В. И. Д.; **6)** полица № BG/30/****/25.08.2015 г. със застрахован С. Т. Ц.; **7)**

полица № BG/30/***/19.09.2016 г. със застрахован Е. М. В.; 8) полица № BG/30/***/9.12.2015 г. със застрахован К. О. Г.;

- **21 бр.** полици, които съдържат подпис за застрахованите лица, но за които липсват доказателства за неавтентичност /не са били обект на изследване от съдебно-графологична експертиза/: 1) полица № BG/30/***/12.12.2014 г. със застрахован „Рио – БГ“ ЕООД; 2) полица № BG/30/***/7.03.2016 г. със застрахован „Рио – БГ“ ЕООД; 3) полица № BG/30/***/16.01.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД; 4) полица № BG/30/***/8.05.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД; 5) полица № BG/30/***/21.03.2015 г. със застрахован „Емопен БГ“ ЕООД; 6) полица № BG/30/***/10.03.2015 г. със застрахован „Спринт Куриер“ ООД; 7) полица № BG/30/***/5.01.2016 г. със застрахован „Ауто Хаус 2“ ЕООД; 8) полица № BG/30/***/9.12.2015 г. със застрахован „Ауторо“ ЕООД; 9) полица BG/30/***/16.03.2016 г. със застрахован „Ауторо“ ЕООД; 10) полица № BG/30/***/25.08.2015 г. със застрахован „Мехединц“ ЕООД; 11) полица № BG/30/***/24.08.2015 г. със застрахован „Мехединц“ ЕООД; 12) полица № BG/30/***/ 1.09.2015 г. със застрахован „Пачино 2014“ ЕООД; 13) полица № BG/30/***/21.03.2016 г. със застрахован „Инматрикуларе“ ЕООД; 14) полица № BG/30/***/15.02.2016 г. със застрахован „Инматрикуларе“ ЕООД; 15) полица № BG/30/***/5.10.2015 г. със застрахован „Вида Ауто“ ЕООД; 16) полица № BG/30/***/19.11.2015 г. със застрахован „Пенем БГ“ ЕООД; 17) полица № BG/30/***/17.07.2015 г. със застрахован „Рар Консулт“ ЕООД; 18) полица № BG/30/***/18.01.2016 г. със застрахован „Дангер Груп“ ЕООД; 19) полица № BG/30/***/31.07.2015 г. със застрахован „Аутомото БД“ ЕООД; 20) полица № BG/30/***/21.06.2016 г. със застрахован „Ти и Ко“ ЕООД; 21) полица № BG/30/***/18.08.2015 г. със застрахован „И. 76“ ЕООД.

Според въззивния съд така установените факти не обосновават нищожност на застрахователните договори поради пороците „липса на съгласие“ или „липса на застрахователен интерес“.

2. Изцяло неотнормими към порока „липса на застрахователен интерес“ са твърденията от ответника факти относно това, че посочените в полиците застраховани лица не са знаели и не са изразили съгласие за сключването им. Според чл. 349, ал. 1 КЗ и § 1, т. 34 от КЗ /отм./ застрахователен интерес е правно призната необходимост от защита срещу последиците от възможно застрахователно събитие, който интерес може да бъде и бъдещ /чл. 349, ал. 3 КЗ/. Специфичният предмет на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ предполага, че застрахователния интерес от нея се свързва с

потенциалната опасност спрямо застрахованото лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ да възникне деликтна отговорност във връзка с управлението или ползването на конкретно МПС. Тази деликтна отговорност хипотетично може да възникне за собственик, ползвател, държател и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на МПС на законно основание. Следователно, застрахователен интерес ще е налице, ако такава потенциална опасност съществува за застрахованото лице, а тя съществува тогава, когато това лице се намира в подобно вещноправно, облигационно или друго правоотношение с обект конкретното МПС. Съответно – интерес ще липсва ако описаното в застрахователния договор МПС няма подобна свързаност със застрахованото лице, тъй като тогава не би съществувала вероятност за това лице да възникне отговорност във връзка с притежанието или ползването на това конкретно МПС. Ответникът нито твърди, нито доказва липсата на подобни правоотношения със застрахованите лица по процесните полици, вкл. и спрямо разширения кръг по чл. 477, ал. 2 КЗ, относно конкретните застраховани МПС. Ето защо твърденият порок „липса на застрахователен интерес“ не е налице.

3. Въззивният съд напълно споделя изложените от първоинстанционният съд съображения, че спрямо 10-те полици, които са подписани, но не от вписаните към съответните дати управители на застрахованите дружества, а от неизвестни лица, е неприложим порокът „липса на съгласие“, а порокът „действие без представителна власт“. Съгласие е налице, когато при сключването на договора са налице две противоположни, но съвпадащи по предмет волеизявления на физическите лица /само те могат **фактически** да правят волеизявления/, които непосредствено са изявили тези волеизявления, с цел те самите или други лица да бъдат обвързани от съответната сделка. Ако целта е била самият автор на волеизявлението да бъде обвързан от сделката, то тогава ще е налице действие от собствено име, а ако целта е била друго лице, различно от автора, да бъде обвързан от сделката, то ще е налице действие от чуждо име. Във втората хипотеза другото лице ще бъде обвързано, само ако действието е извършено с надлежна представителна власт, а при липса на такава – само ако е потвърдено от мнимо представлявания. Следователно, „липса на съгласие“ ще е налице, когато такива фактически извършени с намерение за обвързване волеизявления въобще липсват, а не когато са извършени, но не от името и за автора, а от името и за друго лице. Когато фактическият автор на волеизявлението го е изявил от името на друго лице, без право да представлява последното, то тогава е налице действие без представителна власт, а не липса на съгласие, което води до други правни последици, а не до нищожност на сделката.

Такъв именно е случаят с въпросните 10 бр. полици. Същите са подписани от името на

посочените в тях търговски дружества, които като юридически лица са съществували към момента на сключването им. Не носят подписи на законните им представители към онзи момент, като не е установена и представителната власт на подписалите ги лица, но и с категоричност същата не е отречена /просто липсват данни в тази насока/. Дори и да се приеме, че подписалите не са разполагали с надлежна представителна власт, то тогава ще се касае до мнимо представителство на търговец, като сделките биха били висящо недействителни и с възможност да бъдат потвърдени от мнимо представляваните търговски дружества. Право да се позоват на тази висяща недействителност обаче имат само мнимо представляваните или техните универсални правоприемници, а не и трети лица – така т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС – ОСГТК. Ответникът е такова трето лице, поради което той не е легитимиран да се позовава на подобен порок на сделките, независимо, че е другата страна по тях. По делото не се твърди и установява мнимо представляваните да са се позовали /вкл. извън настоящия процес/ на липсата на представителна власт. Същевременно, не се спори, че застрахователните премии по тези полици са платени надлежно, което е индичия за потвърждаване /вкл. в хипотезата на чл. 301 ТЗ/.

Не следва друг извод и за полица № BG/30/***/26.05.2016 г. със застрахован „Емпен БГ“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Е. М. К., който е починал преди това – на 29.03.2015 г. Страна по договора е търговското дружество, което продължава да съществува като ЮЛ и след смъртта на управителя и едноличния собственик, макар дейността му да се счита за прекратена /чл. 157, ал. 1 ТЗ/. След прекратяването на дружеството следва да се проведе процедура по ликвидация, финалният акт от която е заличаването на дружеството от търговския регистър, от който момент то губи правосубектността си. До заличаването същото може да бъде страна по сделки, като се представлява от назначения ликвидатор. Несподелими са доводите в жалбата, че ликвидаторът не можел да потвърди процесния застрахователен договор с оглед правата си по чл. 268 ТЗ. Договорът е в интерес на дружеството, доколкото го предпазва от риск за възникване на сериозни финансови последици при евентуално настъпване на застрахователно събитие. При положение, че премията по него също е било изцяло платена, то евентуалното потвърждение от ликвидатора не би довело до никакви неблагоприятни последици за дружеството, поради което той би могъл да бъде валидно потвърден от ликвидатора дори и през призмата на ограниченията по чл. 268, ал. 1, изр. 2 ТЗ.

Ето защо тези договори не са нищожни поради липсата на съгласие.

4. Според настоящия съдебен състав същото важи и за 3-те полици, които са подписани, но не от застрахованите физически лица. Макар за тях да могат да се приложат и постановките на т. 2в от ТР № 1/7.03.2019 г. на ВКС – ОСГТК, като такива съдържащи неверни данни относно самоличността на лицето по чл. 477, ал. 2 КЗ, както е направил СГС, то по-вярната логика е, че тези полици също са подписани от мними представители. Подписите за „застрахован“ в тези договори удостоверяват, че определени физически лица фактически са направили съответните волеизявления. След като тези волеизявления са направени с цел обвързване на лицето, посочено като застрахован в полицата, но не са направени от това лице, а от друго, то очевидно е налице отново действие от чуждо име. Действието от чуждо име с цел

пораждане на последици за друго лице, е типичен белег на правновалидно или мнимо представителство – арг. и от чл. 36, ал. 2 ЗЗД и чл. 60, ал. 1 ЗЗД. Без значение за действието от чуждо име е дали фактическият автор на изявлението е изрично индивидуализиран в документа или не – и в двете хипотези ще е налице действие от чуждо име, след като това чуждо име е посочено, а авторът на волеизявлението го е извършил не с цел собственото си обвързване от сделката, а с цел обвързването на посоченото друго лице. Следователно, дори и в хипотезата, когато не е посочено, че документът се подписва от едно лице от името на друго лице, то фактически пак е налице действие от чуждо име, ако е налице разминаване между фактическият и юридическият /посоченият/ автор на волеизявлението. Втори и трети е въпросът дали така извършеното от чуждо име волеизявление обвързва лицето, за което е направено, и при какви предпоставки. Както бе посочено по-горе, то ще бъде обвързано при надлежно учредена представителна власт на извършилия действието, а при липса на такава – при потвърждаването му от мнимо представлявания. Именно това е и основният аргумент да се счита, че при процесните 3 бр. полици не е налице „липса на съгласие“, а действие от името на друго лице /застрахования/. Няма никакво съмнение, че ако фактическият автор на волеизявлението в съответната полица е имал надлежно пълномощно, то договарят ще породи пряко действие за застрахования по силата на чл. 36, ал. 2 ЗЗД, независимо, че този фактически автор /пълномощник/ не е посочен в полицата, а е подписал все едно, че е самият застрахован. Ще лишим ли мнимо застрахованият от възможността да потвърди този договор, ако той не е подписан от него, а от друго лице? Очевидно – не. Мнимо представляваният разполага с пълното право да потвърди така сключения договор съобразно чл. 42, ал. 2 ЗЗД, дори и да е неизвестен фактическият автор на волеизявлението, обективизирано чрез подписа. Това мнимо представляваният очевидно би направил, ако има икономически интерес от сключване на договора, така щото той да породи последици за него. След като за процесните 3 договора е приложимо потвърждаването по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, то това означава, че съдбата на тези договори се подчинява на режима на действията от чуждо име без представителна власт, а не на последиците от нищожността по чл. 26, ал. 2 ЗЗД поради липсата на съгласие.

При това положение ответникът отново не се явява легитимиран да се позовава на подобен порок на договорите /т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС – ОСГТК/.

5. Що се отнася до 8-те полици, които не съдържат подпис за застрахованите физически лица, то правилно СГС се е позовал на разясненията в мотивите към т. 2а от ТР № 1/7.03.2019 г. на ВКС – ОСТК, според които липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД не е налице в хипотезата на неположен подпис на някоя от страните /или по-скоро – не следва

автоматично само от това/. Прието е в цитираното ТР, че в този случай е налице нарушаване на установената в закона форма на договора за застраховка, който представлява абсолютна търговска сделка, за която са приложими и общите правила на чл. 293 ТЗ. По делото е безспорно, че ответникът е получил премиите по тези полици, регистрирал е същите в електронния регистър на ГФ и е изплатил обезщетения по тях. При това положение налице е хипотезата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, тъй като от поведението му може да се заключи, че не е оспорвал действителността на изявленията в полиците, поради което не може да се позовава на този недостатък на застрахователните договори.

6. Спрямо останалите 21 бр. полици ответникът не е провел доказване относно твърдяната неавтентичност на подписите, поради което това му възражение остава недоказано. Тези полици обективират сключени с търговски дружества застрахователни договори, поради което евентуалната им неавтентичност спрямо управителите на тези дружества или пък липсата на подписи в тях, би обосновало съответно приложение на гореизложените съображения и не би обосновало порока „липса на съгласие“.
7. Независимо от изложеното следва да се добави и, че дори и всички процесни 42 договора да са нищожни и за ответника да са породени вземания спрямо Гаранционния фонд за възстановяване на изплатените застрахователни обезщетения на увредените лица, то възражението за прихващане пак би било неоснователно. Това е така, защото със същите насрещни вземания за същите 42 бр. полици ответникът вече е направил друго прихващане спрямо други дължими към ищеца вземания по чл. 520 КЗ, а именно – за такси за **м. декември 2018 г.** Това ответникът е сторил с писменото изявление с вх. № 07-30-21-53/18/**10.01.2019 г.** /л. 32 – 39 от делото на СГС/, което е достигнало до ищеца **преди** подаване на настоящата искова молба от 8.02.2019 г. Следователно, ако ответникът притежава вземания срещу ищеца за въпросните 42 бр. полици, то тези вземания вече са били погасени чрез това извънсъдебно прихващане, поради което не са съществували към момента на подаване на отговора от 1.04.2019 г. на исковата молба, както и понастоящем. Ето защо тези евентуални вземания не би било възможно да се прихванат с други задължения към ищеца – тези за **м. ноември 2018 г.**, които именно са предмет на настоящите икове. От заглавната част на това писмено изявление е видно, че със задължението си за такси за м. ноември 2018 г. ответникът е отправил друго извънсъдебно изявление за прихващане, касаещо други полици, което обаче не е представено по настоящото дело, пък и предметът на заявеното настоящо възражение за съдебно прихващане не обхваща тези други полици.

Ето защо заявеното възражение за прихващане е неоснователно, а следователно, искът е изцяло неоснователен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изхода на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК на ответника следва да се присъдят съвременно поисканите разноски за въззивното производство в размер на 300 лв. – за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 28.10.2020 г. по т. д. № 265/2019 г. на Софийския градски съд, VI-8 състав.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД с ЕИК – 200299615, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Дианабад“, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, да заплати на Гаранционен фонд, с адрес – гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 300 лв. – съдебни разноски за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____